

Zabava je tudi igra

Srečo imam, da živim na Slovenskem Javorniku. Pravzaprav je še večja sreča, da sem se tu rodil. Kraj je del jeseniške občine in je danes že zelo pozidan. Vedno pa ni bilo tako. Življenje je teklo precej drugače kot danes, drugačne so bile tudi naše igre in zabava.

V času moje mladosti so bili okoli hiš vrtovi in travniki. Obdajajo nas Karavanke na eni strani in Mežakla na drugi, pod nami pa se bohota Belsko polje. To širo prostranstvo me je navduševalo že kot otroka. Za šolo se nisem preveč zanimal, rad pa sem se zadrževal v naravi. Zelo rad sem imel živali, jih opazoval in marsikatero prinesel tudi domov.

Nekoč sem iz pohajkovanja po Mežakli prinesel mladega lisjaka. Bila sva velika prijatelja, najbolj takrat, ko sem mu prinesel čokolado. Pri meni je imel pravzaprav vse, razen svobode. Pa mu je moralo biti kljub temu lepo, saj je z menoj živel celih štirinajst let. Dlje kot bi lahko preživel v svojem okolju.



Prijatelj lisjak Miki leta 1974, last R. Šapek

Domov sem prinesel tudi ježa, ki sem ga klical Pero. Tudi v hišo se je priplazil na svojih nočnih pohodih in včasih prevrnil kakšen »piskr«. Imel sem še divjega zajca Korla. Na vrtu sta se udomačili tudi dve veverici. Kadar sem imel kakšen

priboljšek, sem poklical: »Pika!« Hitro je ena pritekla in mi začela jesti iz roke. Druga pa se zame in za ponujene dobrote sploh ni zmenila.

Različne živali sem vodil domov in tudi skrbel zanje. Veliko sem se ukvarjal z njimi in nekatere so z menoj ostale dalj časa, druge pa so se v svoje naravno okolje vrnile že kmalu. Kadar se mi je zdelo, da nimam česa pametnega početi, sem se družil s svojimi »domačimi živalmi« in v tem neizmerno užival.

Še danes so moje velike prijateljice, zlasti ptice. Siničke so mi najljubše. Vsako jutro jim pripravim priboljšek, navadno jim zdrobim orehe. Hitro se zberejo pred oknom, najpogumnejše pa priletijo celo v kuhinjo. Ker me že dobro poznajo, mi jedo kar iz roke. Večkrat se tudi zgodi, da imamo skupno kosilo, če se za mizo usedem pri odprtem oknu. Postali smo nerazdružljivi prijatelji.

Smo pa znali z mojimi mladostnimi prijatelji tudi marsikatero ušpičiti, ko smo se potikali naokoli. Iz šole se nam ni vedno mudilo domov in iznajdljivi, kot smo znali biti, smo si izmislili kakšno potegavščino, da smo se lahko do solz nasmejali. Tudi na račun jeze drugih. Ko smo se po stezi, ki je bila naša vsakdanja pot, vračali domov, smo sredi nje izkopalni luknjo in jo zalili z blatom. Nanjo smo položili drobne vejice, jih prekrili s papirjem in povrhu nasuli še zemljo, ki smo jo lepo poravnali. Skrili smo se za grmovje in čakali mimoidoče. Ni minilo veliko časa, ko je prvi že zabredel v nastavljeno blato. Mi smo se zvijali od smeha, prišlek pa je bentil nad svojo nepazljivostjo.

Ko smo že malo odrasli, smo se radi podali na ples. Najbližje plesišče je bilo v dvorani TVD Partizan na Koroški Beli, še raje pa smo zahajali v Radovljico, kjer je bilo več ljudi, predvsem deklet. Večkrat smo se z vlakom odpeljali na Bled. Ker je bil že takrat turistični kraj, je ples pritegnil tudi številne turiste. Toda prometne povezave so bile precej neugodne. Zadnji vlak je odpeljal zvečer, do jutra pa ni bilo nobenega več. Vedno se ples ni iztekel po naših željah, in zgodilo se je, da je zadnji vlak odpeljal brez nas. Domov pa smo nekako morali priti. Tako smo se z železniške postaje Podhom kar peš odpravili proti domu ob železniški progi. Luči navadno nismo imeli, morali pa smo tudi skozi tunel. Poiskali smo palico in z njo drseli po steni tunela ter tako lovili smer. Vlaka se nismo bali, saj smo vedeli, da ga do jutra ne bo. In kaj naj bi se nam mladim sploh lahko zgodilo? Včasih smo res malo »zašaltali«, ampak vedno smo srečno

prišli skozi. Tako smo prišli do Kočne, od tam pa nas je steza vodila do Javornika in naprej na Koroško Belo.

Seveda nas je zanimal tudi šport. Svoj čas so bile Jesenice prepoznavne predvsem po svoji hokejski ekipi. Še je danes podobno, vendar je včasih vsaka hiša imela hokejista, če ne na ledu, smo navijali na tribuni. Tudi sam sem redno obiskoval tekme, ne samo v dvorani Podmežaklo, tudi v Ljubljano in Zagreb sem se večkrat odpeljal. Uživali smo, ko so se »naši« pomerili z »zelenimi« ali ko so igrali s tujimi moštvi. Spomnim se, da sem bil tudi na tekmi Jesenice – Kanada. Celo karto sem shranil, ker je bila to takrat pomembna tekma med odličnima moštvoma. Pa sem jo za tako dolgo in dobro pospravil, da ne vem več, kje sem ji našel mesto. Na tekmah je bilo vedno prijetno in zabavno.

Zabave so bile v naših časih drugačne kot danes. Veliko smo se družili pri športih in drugih dejavnostih. Radi smo hodili v kino ali pa le posedali na kakšni ograji in se pogovarjali. Če smo si želeli družbe, smo morali vzeti pot pod noge in iti po prijatelja. Danes pa vse teče prek družbenih omrežij ... Če pa se vseeno zgodi, da se mladina dobi »na pijači«, kot rečejo, pridejo vsi s telefoni v rokah. Na žalost tako izgubljam medsebojni stik, ki je povezoval našo generacijo.

Vendar še ni vse izgubljeno. Mladi še znajo poslušati in sprejeti dobronamerne nasvete. Včasih navdušeno, včasih samo mimogrede, vendar v njihovih spominih ostajajo tudi naši spomini. Tako ohranjajo tudi naš način zabave, sicer malo drugače, pa kljub temu na podoben način.

In če moj spomin ne laže, smo tudi mi v mladosti ustvarjali zabave po svojem okusu in prav nič v veselje svojih staršev. Saj oni so se zabavali čisto drugače, kot so radi povedali.